

TIAHEKE

NR. 7 1969

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

SPORTIMISEST

JÜRI RANT

Ühel päeval tekkis Liisil, Annel, Mallel ja Kallel küsimus. Pealegi niisugune, millele nad vastata ei osanud.

«Mina jooksen Mardist kiiremini,» ütles Liisi.

«Igatähes,» kinnitas Kalle.

«Mina põiklen temast osavamini,» ütles Anne.

«Igatähes,» kinnitas Kalle.

«Aga mina jälle püüan paremini palli,» ütles Malle ja ka see oli õige.

Miks siis just Mart alati rahvastepallimängus ellu jääb? Miks see pool, kus tema kaasa mängib, võitjaks tuleb?

Mindi pioneer Peetrilt küsima.

«Laske ma vaatan enne teie mängu, siis ütlen,» arvas Peeter.

Tuli ja vaataski. Jälle oli Mart see, kes viimasena platsile jäi ja oma poolele võidu tõi.

«Noh, kas nüüd oskad meie küsimusele vastata?» jooksid mängijad pioneer Peetri ümber kokku.

«Oskan,» ütles pioneer Peeter. «Mardil on jälle seda palju, mida teil teistel vähe on.»

«Mis see ometi on?»

«Mis see on?»

«Lugege välja!» ütles pioneer Peeter. Ja kriipseldas palliplatsi kruusale

Kui Lenin väike oli, armastas ta väga jooksumänge. Ka täiskasvanuna pidas ta spordist lugu. Oma kolmekümne neljandat sünnipäeva võttis Lenin vastu kodumaast kaugel, mägisel Šveitsi riigis. Suve algul pakkisid Lenin ja Nadežda Konstantinovna Krupskaja seljakotid ja läksid mägedesse jalgsimatka. Nad matkasid terve kuu. Mida üksikumad teerajad ja järsemad mäed, seda enam oli Lenin rahul.

Siis said Vladimir Iljitš ja Nadežda Konstantinovna kingituseks jalgrattad. Vladimir Iljitš oli väga rõõmus. Sellest peale tehti jalgrattamatku.

Kord võttis Lenin osa ka võidusõidust ümber Genfi järve. Selle võistluse korraldasid venelased, keda tsaarivalitsuse tagakiusamine oli sundinud välismaale põgenema. Mitte kõik ei suutnud võistlusmaad läbi sõita. Vladimir Iljitš aga oli paremate hulgas.

Illustreerinud L. HÄRM

EHTATUD

Uiskudega tundruk

(JUTUSTAB TANJA PANFILJONOK)

Kell on pool kaheksa. Ma lähen Kadrioru puude all. Mul on ütlemata hea tuju. Ja uisud mu õlal teevad vahetevahel lõbusalt kill-kõll. Inimesed vaatavad mulle küsivalt järele: «Keset suve, ja äkki uisud?! — Siin on küll midagi korrast ära!»

Aga ei ole ühti. Sest ma lähen Kadrioru tehisjäega liuväljale. Iluuisutamise treeningutundi. Nõnda käin ma juba kolm aastat päevast-päeva. Esimesed sammud, pöörded ette ja taha tegin ma viieselt. Nüüd olen kaheksa-aastane. Ja mõnikord ajab päris naerma kohe, kui mõtlen, et pidasin kunagi neid pöörded ning samme maailma keerulisemateks asjadeks.

Näe, Žanna ja Kristel on juba jää!

Võtame paar sammu hoogu ja teeme mõned lihtsamad hüpped.

Siis tuleb harakahüpe. Sa tead ju küll, kuidas harakas õhku tõuseb? Ning tiibu viibutades ühel jalal aiateibale laskub? Just niimoodi teeme ka meie.

Treener naeratab. Aga meie hüppame uuesti üles. Teeme õhus terve ringi ja maandume, nägu taas treeneri poole. See on üldse üks raske hüpe. Ei tahtnud teine tükk aega välja tulla. Algul potsatasime ikka istuli jääle. Kuid nüüd on jalgades rohkem jõudu. Sest peale uisutamise teeme siin igasuguseid harjutusi, lööme palli, jookseme ja ujume.

Proovime ka tantsu, millega me jääpeol esineme. Niisugune pidu on igal aastal suve hakul. Seal esinevad isegi need väikesed viieaastased, kes alles algajate rühma vastu võeti. Mina ei ole enam algajate rühmas. Ma oskan juba päris hästi uisutada.

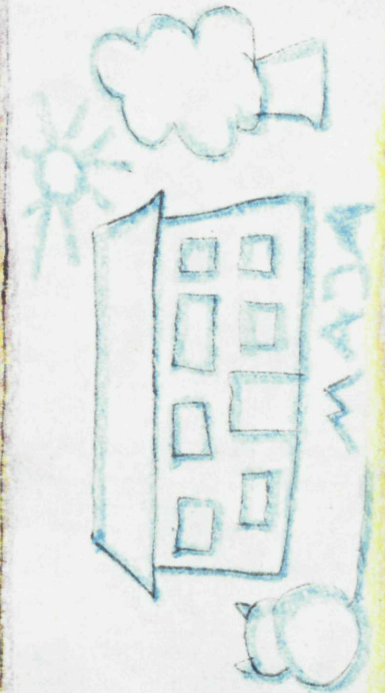
Pärast treeningut lippan klaveritundi. Ja uisud mu õlal teevad jälle lõbusalt kill-kõll. Aga inimesed vaatavad mulle küsivalt järele: «Keset suve, ja äkki uisud?! — Siin on küll midagi korrast ära!»

Aga ei ole ühti. Seda tead sa nüüd ju isegi.

KEKS

MAIMU LINNAMÄGI

KUI SUVETUULED MAHEDAD
JA KÖNNITEED ON TAHEDAD –
NII VALMIS MÄNGUDEKS,
MEIL POLE PIKKA MÕTLEMIST,
SA ÕIGE VARSTI ÜTLED VIST,
ET KENA MÄNG ON KEKS.
JAH, EGA ILUS OLE SEE,
ET KÄHKU TERVE KÖNNITEE
SAAB KRIIDIJOOINI TÄIS...
ÜKS TÄDI TULEB NOOMIMA,
ET SIIN EI OLE MÄNGUMAA,
KUID MEIE PIDAMA EI SAA,
MEIL KEKSUMÄNG JUST KÄIB.
KES PAREMAT TEAB SOOVIDA:
SIIN OSAVUST VÕIB PROOVIDA
ME ÕUEST IGA LAPS.
EI TOHI ÜLDSE EKSIDA
JA JOONE PEALE KEKSIDA,
SIIS KOHE TULEB APS.

UHHA

IRA LEMBER

JÄRVE ÄÄRES
JUSS ON VAKKA,
SENIKAUA
JUSS ON VAKKA,
KUNI ÕNGE
KALA HAKKAS.
KRAUHTI!
TÕMBAB VÄLJA KIISA.
NÄKKAS OMETI,
HURRAA!
KÜLLAP SELLEST
KIISAST PIISAB
JUSSI KASSILE
UHHAKS.

LIISU- LUGEMISE LAUL

Luksemburgi rahvalaul

ASTUS TAAT,
SELJAS VAAT,
MÕÖDA SILDA TŪKI
MAAD.
ÄKKI PURUKS KUKKUS
VAAT.
«AH-AH-HAA,»
NAERIS TAAT.
IBA-TIBA-TABA,
SINA OLED VABA.

Tõlkinud HELJO MÄND

Delfiinid on ka sportlased

Nad on kalakujulised, kuid ei ole kalad. Kunagi olid nende esivanemad neljajalgseid maismaaloomad. Mingil meile teadmata põhjusel läksid nad merre elama. Nende jalgadest kujunesid uimed.

Delfiinid on kõige targemad mereloomad. Nad saavad inimestega kiiresti sõbraks. Delfiinid ujuvad madalas vees sulistavate laste juurde ja hakkavad nendega palli mängima. Lapsed viskavad palli ja delfiinid püüavad selle ninamikuga kinni ning heidavad tagasi. Nad lubavad ennast paitada ja ka oma seljas ratsutada. Ja nad käituvad nii, et lapsed ei saa kunagi haiget. Kui mänguhoos juhtub midagi sellist, mis lapsi naerma ajab, turtsatavad ka delfiinid, nagu naeraksid.

Delfiinid on tublid sportlased. Neid on kerge õpetada ja nad mõistavad inimesi kiiresti. Ameerikas korraldati ühes suures basseinis delfiinide ujumis- ja hüppevõistlus. Seda näed pildil. Delfiinid hüppasid mitme meetri kõrgusele. Neist kõige kiirem ujus tunniga 100 kilomeetrit. Inimene võib nii kiirest ujumisest ja jooksmisest ainult unistada. Delfiinid on osavad võrk- ja korvpallimängijad. Ninamikuga heidetud pall lendab alati üle vee kohale tõmmatud võrgu. Korvpalli mängides püüavad nad üksteiselt palli haarata, et see siis väga täpselt korvi saata.

Võistluse ajal on delfiinid elevil. Nad vilistavad ja teevad niisugust häält, nagu hauguks koer või näuguks kass. Tõepoolest, nii nad oma delfiinkeelt räägivad. Inimesed tahaksid seda mõista, et võiksid nende tarkade mereloomadega jutelda. Selleks katsuvad teadlased juba mitu aastat delfiinkeelset sõnastikku koostada. Meie kodumaal kaitstakse delfiine: Aasovi ja Mustas meres on nende püüdmine keelatud.

LÕVI LÖRR JA JÄNES JASS olid

OLIVIA
SAAR

lähema ja kaugema kandi kangemad sportlased: Lõvi Lõrr raskejõustiklane, Jänes Jass kergejõustiklane. Lõrr

oli saanud medaleid maadluses, Jass kaugushüppes. Kuid Jänes Jassile tikkus viimasel ajal Rebane tiheidalt kannule. Sellepärast hüppaski Jass hoolega hommikul ja õhinaga õhtul, ainult keskpäeval keksis veidi kergemalt, et mitte üle treenida.

Kui kevadine tuul oli Kase-laane staadionilt lume sultanud, hakkasid suurvõistlused lähenema. Jänes Jass lisas oma treeningukavva ka murdmaajooksu. Ta kihutas nagu marutuul Kaselaanest Pajusaluni ja Pajusalust Pohlalaluni. Vahepeal muudkui hüppas.

Kuid ega Rebanegi laisalt lamanud. Tema teatas Kase-laane metsalehe kaudu, et teeb öösiti tiheidat treeningut ning kavatseb Jänes Jassi eest esikoha nauhti ära napsata. Kui spordihuvilised tahtsid Rebase õist hüppamist vaatama minna, keelas Rebane neil isegi

Võit
tuligi...

«Mis küll sundis mind kaaslaste ees suurustama,» mõtleb Jaan pahuralt, «et saan iga naks esikoha? Poleks ma nõnda rääkinud, ei oleks nüüd ka seda igapäevast treenimist...»

Ta teeb staadionile ringi peale ja näeb siis, et keegi vehib kätega ning kutsub enda juurde. See on Rein, tähe parim spordipoiss.

«Sa sivad jalgadega liiga kiiresti,» ütleb Rein. «Proovi aeglasemalt, pikema sammuga. Ja ära unusta, et sa esindad meie tähte!»

«Igasugused sind ka õpetavad!» mõtleb Jaan, aga proovib ometigi. Nii muuseas. Tõesti, lähebki kiiremini.

Õhtul on ta rõõmsam kui kunagi varem.

«Ema, aeg oli juba palju parem — 44 sekundit!»

Võistlused käivad täie hooga. Öhk kaigub hüüetest.

«Järgmisena võistlevad Kaur Kardik ja Jaan Koort,» kuulutab

kohtunik. Jaan võpatab oma nime kuuldes ning asub stardijoonele. Püstolilask kõlab suurtükipauguna. Jalad hakkavad mehhaaniliselt tööle. Alles klassikaaslaste hüüded toovad ta teadvusele. Vastane rebib end järk-järgult ette. Siis tuleb Jaanile meelde Reinu õpetus. Nüüd püüab ta selle järgi ka toimida. Vahemaa hakkab vähenema. On jäänud pool ringi. Jaan pingutab kõigest väest. Nüüd lahutab teda vastasest vaid rinnalaiune maa. Veel viimane pingutus ning Jaan võidab vastase. Täht õnnitleb teda.

«Esimese koha saavutas Jaan Koort ajaga 42,9 sekundit,» kuulutab kohtunik. Jaan läheb õnnelikuna diplomi järele. Nüüd ei tule vähemalt kaaslaste ees punastada. Ja Reinu tuleb ka tänada. Tema ju see õpetaja ning abimees oli...

MEELIS MILDER,

L. Koidula nim. Pärnu 2. Keskkooli IV b klassi õpilane

staadionile läheneda. See segavat harjutamist.

Jänes Jass jooksis ikka Kaselaanest Pajusaluni ja Pajusalust Pohlalaluni, kuid ta saba ja süda tudisesid suurest hirmust:

«Ee... ee... ei mina enam võida!» kurtis Jass Lõrrile.

Illustreerinud V. HURT

Rekord

Väikevend roomas põrandal, naerunägu peas, ja ütles:

«Ää.»

Mikk silmitses teda põlglikult:

«Mis «hää» see on — koperdad neljakäpakil kui pärdik... Vaata mind!»

Ta vadis müdinal seinast seina kordagi komistamata. Koguni hüppas ilmatu kõrgele. Siis pakkus pisemale kätt, üsna isa moodi:

«Säh, võta viis! Aga aja end kahele.»

Väikevend muutus tähtsa toimingu puhul tõsiseks, valis Miku viiest sõrmest ühe, klammerdus sellest kinni ja upitaski end «kahele».

«Seisa,» õhutas Mikk edasi ja tõmbas oma käe ära. Kuid seismisega oli väikesel tegu: keha kõssis, jalad konksus. Ja samas kukkus kogu see mees potsti istuli.

Mikk ronis pahaselt toolile laua juures. Ent kuna teine talle tragilt järele koperdas ning end tooli najal uuesti püsti vinnas, Mikk leppis. Ta kõndis pisut eemale ja soovitas:

«Nüüd katsu käia.»

Väikevend vahtis üksisilmi Miku juba tuttavat näppu, laskis tooli lahti ja katsuski käia. Ent potsatas ka seekord istuli.

«Minu hüppamised on hüpatud, kui juba Rebane õõsiti treeningut teeb.»

Lövi Lõrr käratas hädal-dava Jassi vaikseks ning käsutas ta hommikul jälle harjutama.

Nii need päevad veeresid ja lõpuks olid võistlused

käes. Jänes Jass mattis oma võidulootused Pohlalalu metsa mätta alla maha ning kui Lõrr poleks Jassi võimuga võistlustele viinud, poleks Jass ise oma neljal jalal sinna läinudki. Aga või sa Lõrri vastu saad!

Esimesena hüppas Rebane.

Ta maandus hüppekasti keskel. Siis võttis Jass hoogu ja tuiskas tükk maad kaugemale. Tribüünilt tõusis vaimustatud käpa-, kabja- ja sõraplagin. Kaelkirjak, kes külalisena kohtuni kuameit pidas, teatas valju häälega valjuhääldajasse, et suur spordilootus Reba-

ne asub teisele katsele. Tribüünil istuvad lakad ja koonud kangestusid ootuses.

Rebane alustas hoojooksu, tõstis tempot ja meeter maad enne hüppekasti — kadus! Päril tõsiselt kadus, sest temast polnud enam ei kippu ega kõppu. Tri-

Illustreerinud H. SAMPU

«Paljugi mis,» lohutas Mikk. «Kui mina noor olin, kukkusin samuti mõnikord... Proovi veel.»

Mikul oli krapsakamat kaaslast kibedasti vaja — mis sa üksi võidu jooksed või palli mängid! Ta innustas väikevenda nii ja teisiti. Õhtuks väsis too seda-võrd, et uinus pudisuutäie pealt magama. Seevastu olid poisid hommikul varakult platsis ja peatselt kajas läbi kogu korteri Miku juubeldav hüüd:

«Kõik siia! Kähku! Kähku!»

Emal, köögis juttu ajanud, sööstis sisse ühes naabritädiga. Isa, koridoris kirja vastu võtnud, ruttas kohale koos postiljoniga. Väikevend seisis kriidiga tõmmatud stardijoonel, hoides voodiservast kinni, näol võistlusärevus. Mikk kükitas tükk maad kaugemal, nõudes:

«Sirgelt! Rind ette!»

Siis tõstis sõrme kutsuvalt üles ja kamandas:

«Tähele panna... Valmis olla... Marss!»

Väikevend asus teele, võbisevi jalu ja aeglaselt. Publik poolringis jälgis sportlikku suursündmust kes hinge kinni pidades, kes pinevil lugedes:

«Esimene samm... Teinel... Kolmas!»

Seejärel langes astuja küll jälle istuma, ometi rökkas vaimustatud rahvahulk ümber ja isa hüüdis:

«Rekord! Tema isiklik rekord! Küll purustab kohe sellegi.»

«Aga mina, aga mina,» karjus Mikk, «mina olin tema treener!»

Emal krahmata päevakangelase sülle, kandis kööki einetama. Kohe kostis sealt kõikide kisast kõige kõvem — värske sportlane kiskus emalt lusikat ära, et oma käega süüa. Elutoas tiris õnnelik treener mööblit nõnda, et kaks väravat tekisid — üks siin-alga varsti kahe mehe vahel hirmus jalgpallimadin.

büün hakkas mõirgama, mõkitama ja määgima ning kohtunikud jooksid kadunud hüppajat otsima.

Lövi Lõrr, kes seekord ka kohtunik oli, leidis rajalt augu. Augupõhjas suur spordilootus nüüd kükitaski. Lõrrile sai sedamaid selgeks, et Rebane oli käi-

nud öösiti harjutamise asemel auku kaevamas, kuhu Jänes Jass pidi sisse kukkuma. Siis oleks esikoht Rebasele tulnud. Auk oli pealt mätaste ja liivaga kaetud, et peitus silma ei paistaks. Enda jaoks pani Rebane kivi märgiks — sealt tuli hoolega eemale

hoida. Aga imekombel jooksis Jass teda ootavast ohust mööda. Ja imekombel unustas Rebane teisel hüppel oma hoiatusmärgi ning lendas ise auku.

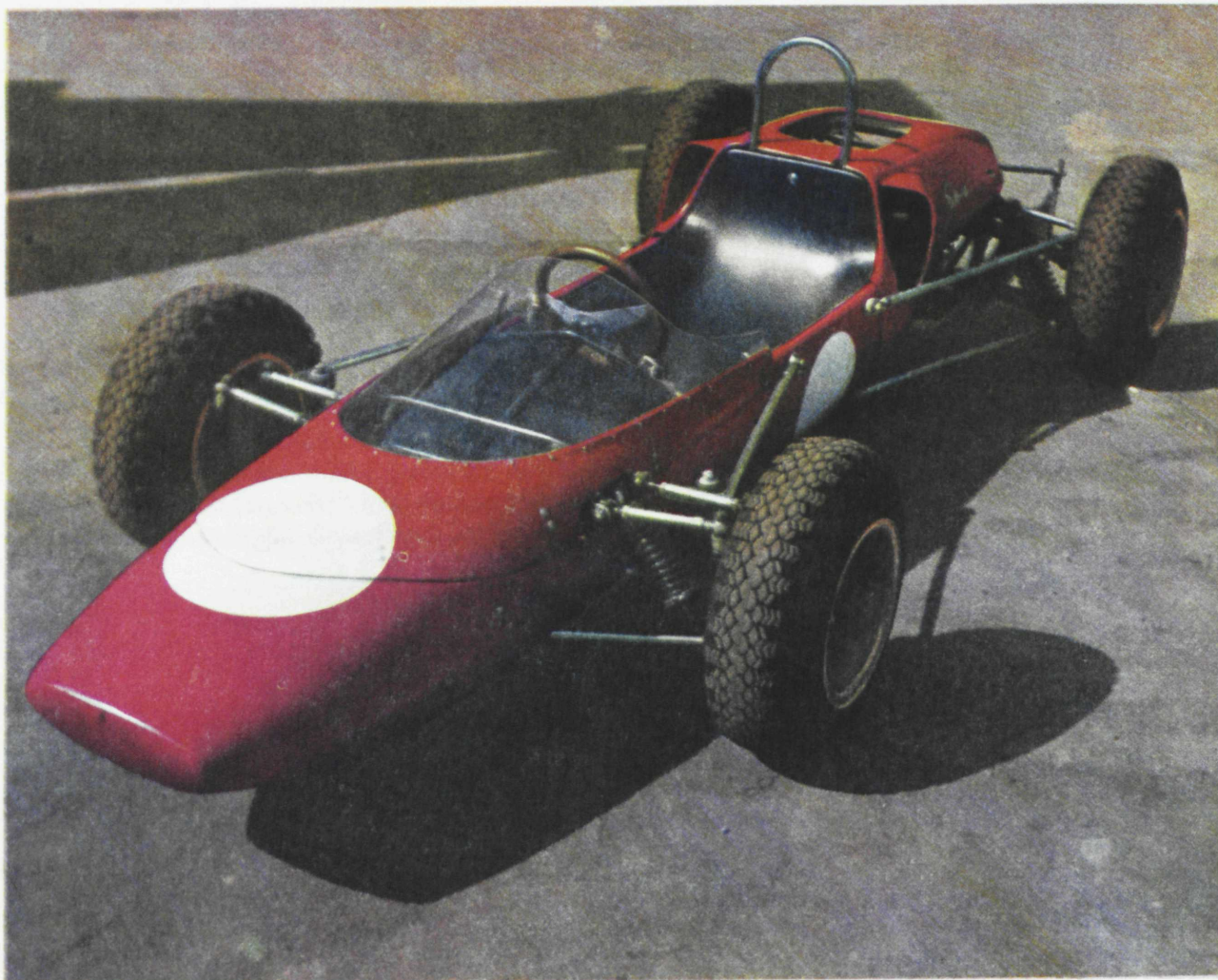
Lövi Lõrr tiris lontis lootuse august välja ja hoidis teda sabapidi nii kõrgel, et kõik suurt spordisuli näeksid.

«Teisele kaevasid auku, ise kukkusid sisse!» käratas Lövi Rebasele, kes siputas ja sikutas seni, kuni pääses lahti ning pages pakku. Sellest peale öeldakse ikka, kui keegi kavatseb kurja teha, et kes teisele auku kaevab, see ise sisse kukub. Küllap see nii ongi.

Võidusõidu auto

Nii nagu koolis on klassid — I, II, III jne. —, jagunevad ka võidusõiduautod klassidesse. Klasse nimetatakse siin ainult «vormeliteks» ja vastupidi koolikorrale on kõige võimsamad

G. GERMANI foto

võidusõiduautod esimeses klassis. Need masinad arendavad kiirust kuni 300 kilomeetrit tunnis.

Vormel-2 ja Vormel-3 klassi võidusõidumasinad on väiksemad ja ka aeglasemad. Vormel-3 klassi võidusõiduautosid valmistab Nõukogudemaal ainsana Tallinna Autoremonditehas nr. 1. Tallinlaste valmistatud masinad on ennast näidanud väga heast küljest ja nendel sõidavad kõige paremad Nõukogude Liidu võidusõitjad. Masin võib saada kiiruseks ligi 200 kilomeetrit tunnis, kusjuures auto kaalub ainult 400 kg. Auto nimeks on «Estonia-9». Siiani on neid valmistatud umbes poolsada. Veel tehakse Tallinnas Vormel-4 klassi masinaid. Nende nimetuseks on «Estonia-15». Need masinad on suurte võidusõiduautode väiksemad vennad ja arendavad kiirust kuni 150 kilomeetrit tunnis. Niisugust autot näed siin pildil.

Kus võidusõiduautodega sõidetakse? Selleks on olemas vastavad ringrajad. Üks Nõukogude Liidu kuulsamaid võidusõiduteid asub Tallinnas Pirital.

TIKK JA TAKK HÄRJAVÕITLEJAD

MATTI RANNU

Tikk ja Takk otsisid tegevust.
Värvast lonkis mööda naabri
Muri.

«Mina olen härjavõitleja!» teatas
äkki Tikk.

«Ja Muri on härg,» nõustus kohe
Takk.

Tikk võttis pika kepi ja ütles:
«See on minu möök.»

Takk võttis pika kepi ja ütles:
«See on minu oda.»

Tikk ja Takk läksid Muri juurde.

Tikk narris Muri kepiga ja Takk
narris Muri kepiga. Muri urises
ja tahtis ära minna.

«Mina lähen siitpoolt,» ütles õhi-
nal Tikk ja läks Murile risti vastu.

«Mina lähen sealtpoolt!» hüüdis
Takk ja lähenes Murile küljelt.

Tikk vehkis kepiga ja Takk vehkis
kepiga. Muri sai vihaseks ja tor-
mas Tikile ja Takile kallale. Tikk
pani jooksu ja Takk pani jooksu.
Muri kannul.

«Mis kisa see on!» küsis onu läbi
akna.

«Me mängisime härjavõitlejaid,»
nuuksus Tikk.

«Ja Muri tuli kallale,» hädaldas
Takk.

«Koera narrimine pole mingi
mäng. Saite aru!» ütles onu.

Illustreerinud S. VÄLJAL

SÖNNIPÖNN
TAHAB
UJUDA

ANDRES JAAKSOO

SÖNNI-
PÖNNIL

OLI SPORDITUJU. TA
TAHTIS UHKELT UJUDA.

KARELDES KEPSUTAS VULAVA ALLIKA ÄARDE.

VEEGA END PISERDAS, ET KRAMP EI LÖÖKS UJUDES SÄARDE.

MÄRKAS AGA SEAL — AI, AI, KUI PAHA! —

SUPELPÜKSID JÄID KOPLISSE MAHA.

VETTE MINNA SÖNNIPÖNN NII KÜLL EI VÕI!

KOSUTUSEKS MÕNED ROHULIBLED SÕI

JA SIIS, SILMAD PÄIKESEST VIDUS,

SUPELPÜKSTE JÄRELE LIDUS.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

UJUJA

UJUB, UJUB. — KÖLL ON HEAI
YESI KÄIB TAL ÜLE PEA.
PÄRIVOOLU, ALLAVETT
UJUB NAGU KIIRRAKETT.

TÖNIS LALL,
Keila 1. Keskkooli õpilane

Tere, lapsed!

Küll te saatsite mulle seekord palju kirju! Aitäh!

«Mul on kodu lähedal väike jõgi,» kirjutab Rael Vähi Tõikvere Algkoolist. «Suvel hakkab seal ujumist õppima.» Nüüd on suur suvi käes. Rael, kuidas sul ujumisega lood lähevad? Kirjuta!

Sporditüdruk on ka minu ammune kirjasõber Ingrid Pärt Orissaare Keskkoolist. Tema räägib nõnda: «Eriti meeldib mulle suvel mere ääres, sest seal saab ujuda. Tihti käin ma ka spordiplatsil. Hüppan kaugust, jooksen, viskan palli. Kõrgust ma aga pelgan hüpata.» Just nagu mina! — Kardan, et löön oma jala valusalt vastu latti ära.

Kalev Sinisaar Kajamaa Algkoolist ütleb enda ka tubli spordipoisi olevat. Ta saatis mulle isegi luuletuse spordivõistlustest. Sportimisest kirjutasid luuletusi veel Helju Rannamets Tallinna 37. 8-kl. Koolist, Aime Jõgi Salme Algkoolist ning Mae Vapper Tallinna 36. Keskkoolist. Aitäh teile!

«Sel aastal käin ma ka spordikoolis,» kirjutab Lii Põlluste Kingissepa 8-kl. Koolist. «Seal õpime mitmesuguseid harjutusi, hüppame kõrgust ja kaugust. Ka tõkkejooks on meil õppekavas. Kuid see mulle eriti ei meeldi, sest ma ajan alalõpmata tõkked maha.»

Lii, loodan, et sul tõkkejookski nüüd juba selge on. Seepärast edu edaspidi-seks! Tublisid saavutusi spordiradadel teistelegi! Ahjaa, oleksin peaaegu unustanud. Mul on nüüd ka koer. Aga temast kirjutan ma teile teinekord.

Täheke

MEISTRID

KÕIK REKORDID MEID OOTAVAD EES,
JOOKSURAJAD, HÜPPEAIGAD, PAADISÕIDUVEED.
VEEL KOHMETU ON MEIE SAMM,
VEEL PUUDUB MEIS SEE ÕIGE RAMM.
AGA HARJUTAMINE MEISTRID MEIST KORD TEEB.
KÕIK REKORDID MEID OOTAVAD VEEL EES.

MAE VAPPER,
Tallinna 36. Keskkooli IV klassi õpilane

TŠEMPION

KES SEE JOOKSEB
TUULETIIVUL METSA TAHA!
KES SEE JOOKSEB,
NII ET KÕIK TAST JÄÄVAD MAHA!
SEE ON JÄNES,
SEST ET JOOKSUS TEMA ON
ÜLE METSA TŠEMPION.

KALEV SINISAAR,
Kajamaa Algkooli I klassi oktoobrilaps

Joonistanud
K. NIINEPUU

MIDA
PEETER
SUVEL
TEEB?

MUGAV MIKU

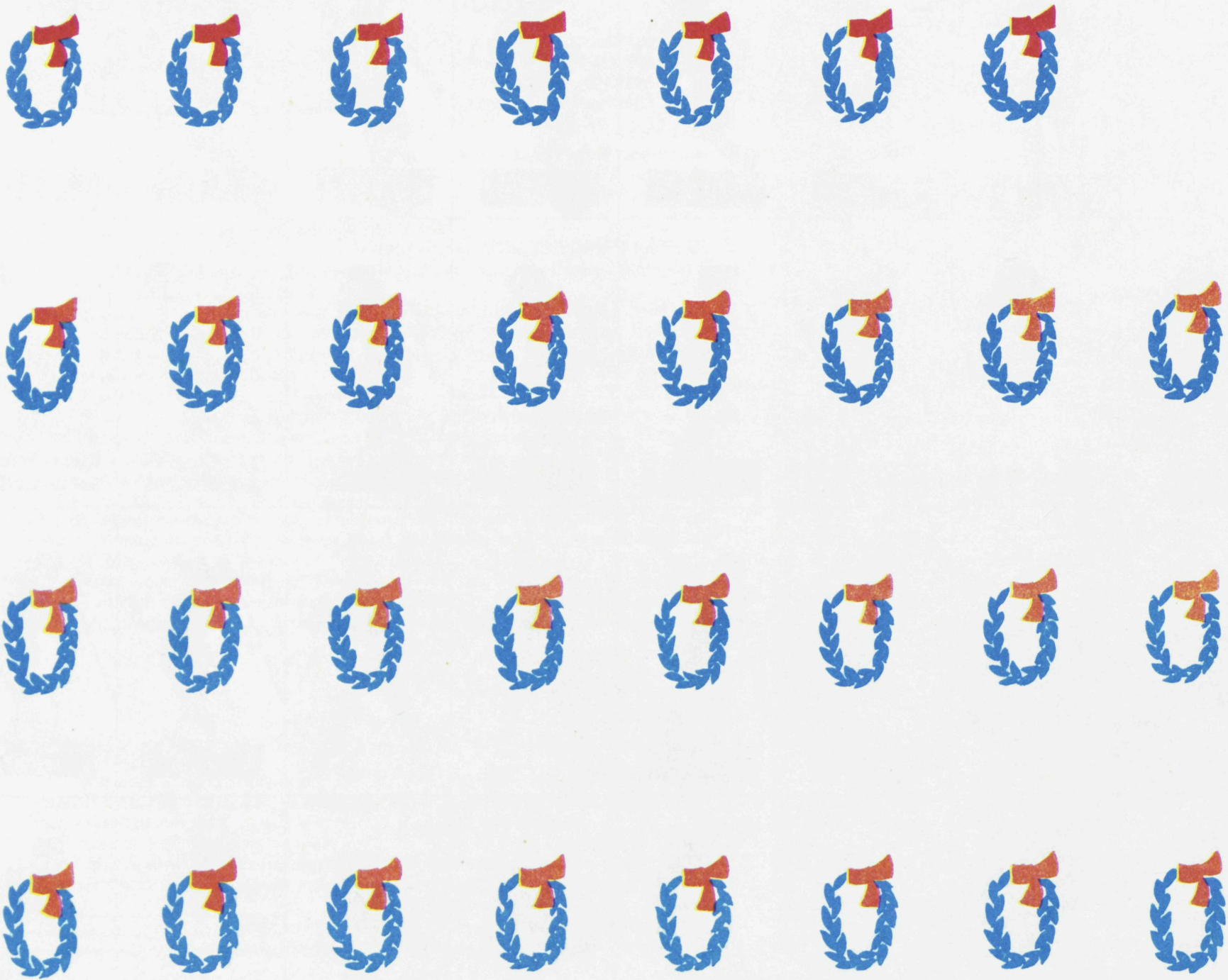
Lõika kaardid välja. Leia endale võtke need lehviku kujuliselt pihvähemalt kaks mängusõpra. Siis ku. Kellel on kaks ühesugust jaotage kaardid omavahel ära ja kaarti, võib need käest kohe

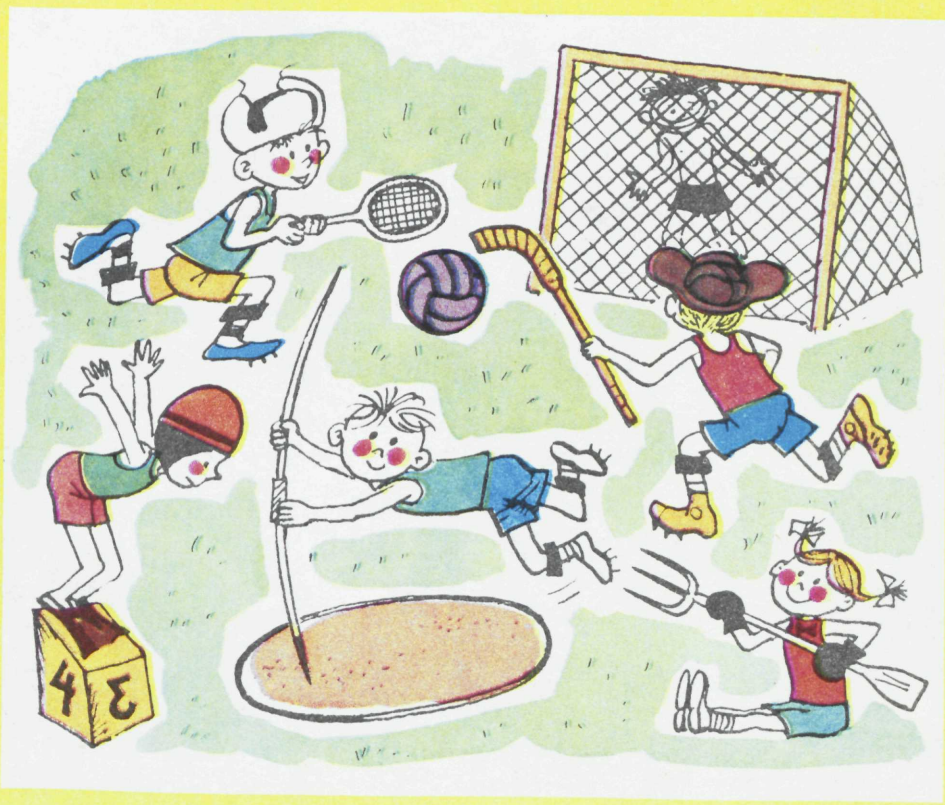
kõrvale panna.

Nüüd hakake üksteiselt kordamööda kaarte tõmbama. Paaris kaardid pange lauale. Kelle käffe jääb lõpuks Mugav Miku, see on kaofaja.

Joonistanud V. KOTKAS

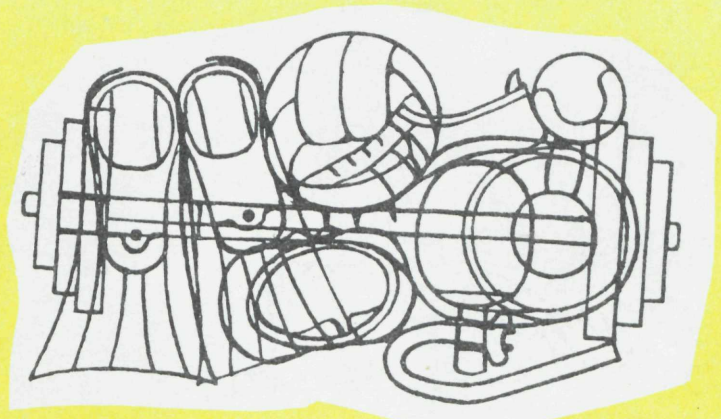

MIS ON PILDIL VALESTI!

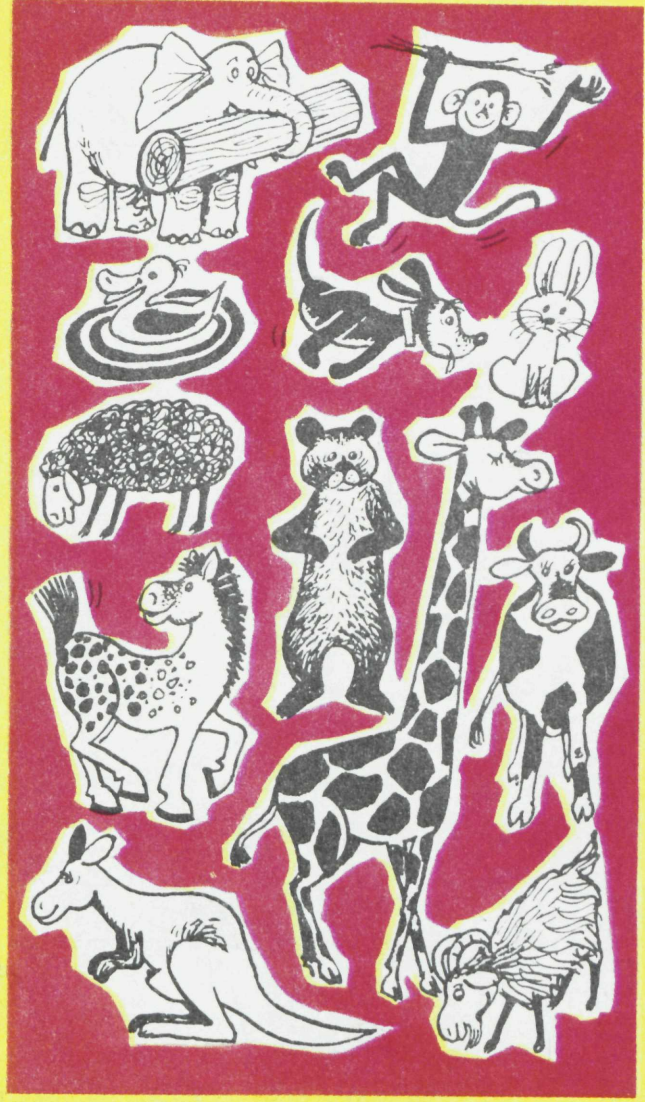
MITU ESET SA SIIT LEIAD!

Joonistanud M. KERNUMEES

VÖISTKOND

Kohe algavad suured spordivõistlused. Sul tuleb koostada võistkond, kus oleks: tõstja, ujuja, pikamaajooksja, lühimaaajooksja, kaugushüppaja, riistvõimleja.
Neid, kelle hulgast võistflejaid valitakse, näed siin:

Keda sa oma võistkonda võtad! Ja mida tegema!

Esikaanel E. VALTERI joonistus «Spordipäev Metsajärvel»

ELKNÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon: Nõukogu lastejakirj: «Täheken» nr. 7 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

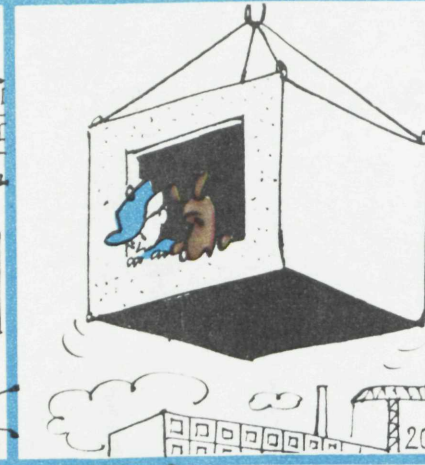
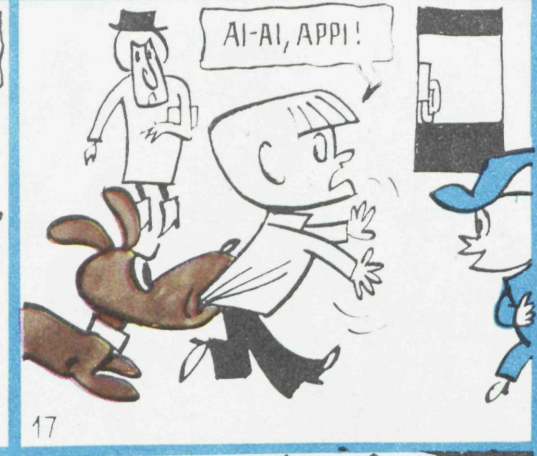
Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurl, vanemkorrektor kt. A. Sootna.

Leduda antud 25. V 1969. Trükkida antud 20. VI 1969. Trükiarv 56 000. Paber 90 X 60/8. Trükooginaid 2. Arvestuspoognaid 2.83. MB-04371. Tellimise nr. 550. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheken» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,83 ученических листов. Типография «Oktoober», ЭССР, Tallinn, Креutzвальдский бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 550. Тираж 56 000.

POISS JA KOER

Joonistanud O. KALLAS

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231